

Arbejdsgivere og Kommunerne. Det ærede Medlem fremdrog forskellige Eksempler, og de kan suppleres med mange andre. Jeg tror at turde sige, at det er almindeligt over hele Landet, at Staten til disse Ekstraarbejdere betaler en mindre Løn end den, Kommunerne og de private Arbejdsgivere betaler. Hertil kommer, at disse Ekstraarbejdere ikke har Anledning til ved Akkordarbejde at kunne tjene mere. Største Parten af dem er derfor henvist til at nøjes med en Dagløn paa 3,30 Kr. og 3,50 Kr., maaske enkelte Steder lidt derover. Denne Løn formindskes endda undertiden ved, at disse Folk maa gaa ledige paa Grund af Frost, stærkt Regnvejr o. lign., hvilket bevirker, at de ikke kan arbejde paa Baneterrænet. Nu tror jeg, at det er et berettiget Krav, der her er fremsat, og jeg vil henstille til den højtærede Minister at modtage dette Ændringsforslag. Den ærede Minister har ved Finanslovens første Behandling udtalt, at han egentlig havde Sympati med Tanken og gerne vilde reformere paa dette Omraade, men der havde ikke været Tid dertil paa Grund af forskellige større Arbejder. Da Ministeren har stillet sig saa velvilligt til Sagen, haaber jeg, at han ogsaa vil tage mod dette Forslag og forbedre disse Lønforhold. Der er adskillige andre Krav, som disse Lønarbejdere ønsker at faa opfyldt, bl. a. Spørgsmaalet om at faa Lønnen udbetalt hver ottende Dag. Den udbetales nu kun hver fjortende og endda ofte 2—3 Dage efter, at den er fortjent. Naar de 14 Dage nemlig slutter en Lørdag, udbetales Lønnen først om Onsdagen. For Folk med saadanne smaa Lønninger betyder det meget, at de skal vente disse Dage paa Udbetalingen. Desuden ønsker man, at Folk, der har været ansatte mindst et Par Aar, faar en 8 Dages Ferie. Paa andre Statsomraader har man det saaledes. Disse sidste Spørgsmaal er ikke tagne med i Forslaget, men jeg henstiller ogsaa til Ministeren at tage disse Spørgsmaal op til velvillig Overvejelse. Jeg tror, det er et Omraade, hvor der bør reformeres, fordi det er de daarligst lønnede Folk indenfor Statens Tjeneste, der her er Tale om.

Laust Jensen: Ved Folketingets anden Behandling af det foreliggende Lovforslag blev der, som bekendt, vedtaget en Forhøjelse af den foreslaaede Bevilling til Anlægget af Funder—Bramminge-Banen med et Beløb af 300,000 Kr. Den højtærede Trafikminister var enig i den Betragtning,

at det var ønskeligt at fremme Anlægget af denne Bane saa hurtigt som muligt, men han mente, at Forhøjelsen af Bevilningen ikke vilde faa praktisk Betydning, da Arbejdet paa Banens Anlæg sikkert vilde blive fremmet lige saa hurtigt, selv om Forhøjelsen ikke bliver vedtaget, og den højtærede Minister forbeholdt sig endvidere at gøre Forsøg paa mellem Finanslovens anden og tredje Behandling at overbevise Finansudvalget om, at hans Anskuelser i saa Henseende var de rigtige. Det lader til, at den højtærede Trafikminister har haft Held til at overbevise Finansudvalget, thi nu ser vi, at der ved tredje Behandling af Finanslovsforslaget paa Ændringsforslagslisten under Nr. 18 findes et Ændringsforslag, der gaar ud paa at nedsætte Bevillingen til Anlægget af Funder—Bramminge-Banen med et Beløb af 200,000 Kr., og dette Ændringsforslag er stillet af Trafikministeren og tiltraadt af Finansudvalget. Det er naturligvis med Beklagelse, at jeg ser den paagældende Bevilling nedsat. Og naar nu den ærede Ordfører udtaler, at det sikkert er Forslagsstillerens Hensigt ved Hjælp af Ændringsforslaget blot at faa Anlægget af denne Bane til at foregaa i et raskere Tempo og i og for sig ikke saa meget det at faa et noget større Beløb forbrugt i det kommende Finansaar, maa jeg dog gøre den Bemærkning, at man altid maa forudsætte, at der er et vist Forhold mellem det bevilgede og det forbrugte Beløb og den Fart, hvormed vedkommende Arbejde fremmes. Jo større Beløb der bliver bevilget og forbrugt, desmere, maa man forudsætte, bliver Arbejdet ført frem.

Der findes mellem Bilagene til Betænkningen under Nr. 20 en Skrivelse fra Generaldirektionen for Statsbanerne, hvori der nærmere gøres Rede for Arbejdsprogrammet for Anlægget af Funder—Bramminge-Banen, og det fremgaar bl. a. heraf, at man tænker sig at faa Arbejdet udført i Løbet af et Par Aar paa de forskellige Dele af Banen, efter at de forskellige Arbejder er udbudte i Entreprise. Det fremgaar endvidere af Redegørelsen, at den sydlige Del af Strækningen, nemlig Brande—Bramminge, tænkes aabnet for Driften i Efteraaret 1916, medens den nordlige Del mellem Funder og Brande først tænkes aabnet et halvt Aar senere, Foraaret 1917. Jeg skal i og for sig ikke gøre nogen videre Indvending mod dette Arbejdsprogram, men jeg skal dog endnu henstille til den højtærede Trafikminister,